
Aurora

42 - 47 kapitola

Zuzana Zrneková

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší. Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2023

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Blíži sa jar a tú bude Célie tráviť v kmeňovej osade vzdušných. A tak sa v malej skupinke vydávajú na cestu. Jedným zo súputníkov je aj Nole, ktorý vždy rozbúcha Céline srdce.

Célie pozoruje ako Natu a Nala majú k sebe každým dňom bližšie, ako sa postupne rozvíja čistá láska. Aj preto je zaskočená priznaním Naly, že z nej má strach, že má pocit, že tým zradza dávnu lásku k Junovi.

Spoznáva, ako tieto dávne sľuby môžu silno ovplyvňovať náš súčasný život.

Jedného dňa sa na niekoľko málo dní vydávajú aj do osady vodných. Tam prebehne obrad spojenia medzi Josephom a Lonou. Célie je premožená všetkými pocitmi, ktoré ňou zmietajú.

Pozornému Nijovi to neuniklo a tak nakoniec Célie odvádza do domu regenerácie na Mhenea lôžko.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
42 – Mhenea	04
43 – Zápisník	09
44 – Osada tkáčov	13
45 – Nijo	18
46 – Jazyk a priestor poznania	22
47 – Kvet Rhonia	26

42 - Mhenea lôžko

A tak som sa vložila do Minovej starostlivosti. Zemskí muži boli naozaj hodne mužní, pevní a silní. Prichytila som sa pri spomienke, keď mi Nijo rozprával o tom, ako v Raja období, jeden muž vzal do náručia zranenú vládnúcu princeznú Lianu a niesol ju na rukách až k osade žien. Myslím, že väčšine zemskej mužov, by to nerobilo problém ani dnes.

Mino ma voviedol do jednej z miestností. Vynula sa tu tak príjemná vôňa, že už len z nej mi bolo krásne na duši. Voňala jemne citrónovo a vanilkovo, no vlastne neviem čo to bolo za vôňu.

Boli tu dve veľké, naozaj veľké, trochu zvláštne, kreslá a mňa sa zmocnila obava, že sa bude chcieť rozprávať. Nemala som k tomu vôbec chuť. No pokynul mi, aby som si do jedného z tých kresiel sadla. Bolo celkom široké a ponúkalo aj podporu mojim nohám. Ako som sa oprela, celé sa začalo prevažovať dozadu. Na chvíľu ma to vyľakalo, no Mino sa tváril, že je všetko v poriadku.

V jednom bode sa to zastavilo. Mala som pocit, že moje telo je ľahké ako pierko. Mino vzal akýsi teplý pléd a prikryl ma. Vtom sa mi spoza hlavy začala sklápať akási predĺžená kupola. Neviem ako to lepšie pomenovať, no siahala až k mojim nohám.

Vonku sa už začínalo stmievať, no jasne som videla, že na tej kupole je namaľovaná nočná, hviezdna obloha. Bolo to priam magické.

Zhlboka som sa nadýchla a slobodne vydýchla. Celé to pôsobilo, akoby hviezdna obloha zostúpila priamo sem ku mne. Mala som dojem, že sa tých hviezd môžem dotknúť. Bolo to ako naozaj. Umelecké dielo, ktoré navodzovalo pocit, že je to skutočné.

A mňa zaplavoval viac a viac. Pociť nekonečného mieru. Tak hlbokého, tak čistého a jasného. Mala som pocit, že som súčasťou tej hviezdnej oblohy.

Na chvíľu som si zavrela oči. Až vtedy som začula jemnú hudbu. Akoby prichádzala z veľkej diaľky a predsa sa mi zdala tak dôverná. Potom som otvorila svoje oči. Myslím,

že som medzi tým zaspala. Akoby tu v tomto priestore čas plynul inak, alebo možno vôbec neplynul.

Uvedomujem si, že sa mi zdal zvláštny sen.

V tom sne som bola znovu na pevnine. Spolu so mnou tu bol aj Nole. On bol ten muž, pre ktorého sa rozhodlo moje srdce. Mali sme krásny dom. Trošku iný, ako bolo v mojom kraji zvykom. No boli sme viac na samote a tak táto jemne iná architektúra, pre ktorú sme sa rozhodli, nikoho nerušila. Z domu bol priam dychberúci výhľad na širo šire more.

Vnímal som, ako moc sme sa s Nolem milovali. Mali sme diet'a, naše prvé. Krásne dievčatko. Slobodne si behalo po tých úbočiach plných lúčnych kvetov.

V tom sne, som cítila aj lásku mojich drahých. Aj keď tu už neboli, cítila som ich prítomnosť, ich požehnanie. Cítila som sa šťastná a vedela, že to náročné obdobie je už za nami. Spomínala som si, na momenty plné strachu, obáv a pochybností či to zvládneme. Načas sme sa vrátili znovu na Auroru, pretože naše dievčatko potrebovalo pomoc, ktorú jej naši lekári nevedeli dať.

Na Aurore sme vtedy strávili takmer rok. Teraz sme boli späť v našom novom domove. Vedeli sme, že naša Clara je a bude v poriadku. Tešili sme sa na príchod nášho druhého potomka, počatého na Aurore.

Ten sen bol tak živý, že keď som sa prebudila, chvíľu som netušila kde vlastne som.

Pomaly malo svitať, prespala som celú noc. Všade vôkol bolo ticho, vedela som, že onedlho zaznie na celej Aurore spev Lumo. Chvíľu som už len tak ležala a znovu pozorovala tú nádhernú maľbu nad mojou hlavou.

Neviem koľko času ubehlo, no všimla som si niečie kroky. Bol to Mino. Odklopil celú tú vrchnú kupolu a usmial sa na mňa.

“Tuším si mala aj sen.” - hovorí ticho.

Len ticho, s červenajúcim sa úsmevom mu prikývnam.

“Asi si potrebovala práve takú podporu. Ak ti smiem poradiť, zapíš si ho.” - zdvihne obočie a celkom jasne mi pozrie do očí. Pomôže mi vstať a privedie ma k malému stolíku, z úzkej zásuvky vyberie papier a podá mi pero.

A tak si zapisujem ten nádherne zvláštny sen. O chvíľu mi prinesie pohár s vodou. Zloží deku a venuje sa niekomu ďalšiemu vo vedľajšej miestnosti.

Píšem a po líkach mi stekajú slzy dojatia a šťastia zároveň. Viem, že jeden papier mi stačiť nebude, a nakoniec takmer štyri som zapísala. Bolo to skvelé pero a veľmi dobre sa s ním písalo. Aj môj otec tieto rád používal. Netuším ako sa dostalo na ostrov, no nejako ma to potešilo.

Chvíľu tu ešte sedím, znovu si čítam svoje zápisky.

Mino mi dáva vypit' ešte akýsi farebný, trochu hustejší a teplý nápoj a dáva mi inštrukcie, že ak sa chcem dnes ráno zúčastniť cvičenia, nech všetky pohyby robím jemnejšie.

Podakujem mu a vyjdem von do sviežeho rána. Milujem to. Aj v lete, keď počas dňa bolo horúco, rána mali svoju nezameniteľnú sviežosť. A tak kráčam späť k host'ovskému domu, chcem sa prezliecť do pantalónov, no zrazu si uvedomím, že to vlastne nestihnem.

Bola som myslím viac ponorená vo vlastných myšlienkach a tak som si až teraz uvedomila, že celý čas za mnou z

domu regenerácie niekto kráčal. Všimnem si ho až teraz keď zaujmem miesto, ktoré mi týchto niekoľko dní tu v kmeňovej osade vodných prischlo.

Papiere som len preložila, položila blízko jedného zo stĺpov a zat'ážila kameňom, ktorý som si všimla.

Až teraz sa pozriem, kto to vlastne za mnou kráčal. Bol to Nole a v mojom srdci sa rozlial dôverný pocit príjemného tepla. Usmiala som sa naňho a on mi môj úsmev opätoval.

To ráno keď som svoje ruky dvíhala k nebu, bola som iným človekom. Niečo vo mne dozrelo a ja som vedela, že som pripravená plne sa otvoriť láske.

Ten deň som ešte raz chcela zájsť do domu regenerácie. Chcela som sa Minovi poďakovať za starostlivosť, keď som si ho všimla pri pavilóne. Túžila som sa mu nielen poďakovať, no i dozvedieť viac, veď navečer sme sa mali vrátiť späť do osady vzdušných.

Čo to bolo za sen? Spolu so stúpajúcim slnkom, ako som sa vracala späť do bežných aktivít dňa, sa mi zdal viac a viac zvláštnjší. Napokon, vyvolení len málokedy tvorili pár s niekým z iného kmeňa a ja som navyše ani nebola

Auroranka. Skrátka, moja hlava nad tým celým akosi začala moc premýšľať.

Bola som rada, že som stretla Mina. Myslím, že hneď vytušil, že sa ho chcem povypytovať na to všetko. A tak sme si sadli na schody pavilónu, no vlastne ani neviem kde začať a som rada, že mi ide na pomoc a začne on.

“Veľmi nad tým snom nepremýšľaj, hlava nemusí vždy pochopiť, čo srdce už vie.”

“Hm, áno, ale keď ten sen bol taký zvláštny. Akoby prorokoval, alebo ako to povedať.”

“Áno, môže sa to stať. Vlastne, Mhenea pomáha aj vytiahnúť na svetlo, čo si zatiaľ celkom myslou nevedomujeme, no celá naša bytosť už vie. Zdal sa ti tak ťažko uveriteľný sen?” - pýta sa napokon a ja mu ho v krátkosti rozpoviem. Nezabudnem dodať, že ja som predsa to dievča z pevniny a Nole vyvolený svetla.

Jeho výraz tváre je pre mňa trošku záhadou, usmieva sa tak tajomne, že neviem čo si o tom myslieť. Na chvíľu akoby sa zamyslel, no potom sa na mňa pozrie a spýta sa ma, či viem, že aj Nole večer prišiel do domu regenerácie a

požiadal o Mhenea lôžko. No prv ako mu stihnem odpovedať pokračuje.

“Myslím, že aj Nole mal sen.

Nechaj tomu voľný priebeh. To, že ste obaja z rôznych svetov pre srdce nič neznamená. No ako ľudia, ak sa rozhodnete spolu žiť, budete musieť občas hľadať cestu ako na to. Je to prirodzené, ak majú obaja z páru iné zvyklosti, ale úprimne, čo sa vás dvoch týka, nemyslím si, že by ste s tým práve vy dvaja mali mať problém. Navyiac, Nole je z rodu cestovateľov. Viacerí z jeho rodu žijú práve mimo Auroru.”

“A čo vlastne tá Mhenea je?”

“Mhenea je úžasný vynález. Vždy, keď nás emócie alebo myšlienky akosi začínajú valcovat', keď si v nich nevieme celkom upratať, pozrieť sa na to celé z nadhľadu, a keď ani chvíľu stíšenia v prírode či priamo v Thare nepomáha, práve vtedy je Mhenea to najlepšie.

Mhenea totiž navodzuje ten pocit čistoty a jasnosti našej vlastnej duše, keď vstupovala do tohto sveta. Rozpomína nás na hlboký mier. Preto aj pomáha, keď sa nám zdá, že s

nami niečo nie je tak celkom v poriadku, keď zažívame ten pocit rozladenosti a sami ani nevieme prečo. Naši predkovia zistili, že keď tento stav nepohody necháš tak, môžeš aj ochorieť. Mhenea nás vyladuje do tej čistej frekvencie života a lásky.”

V mojej mysli sa priam rozbehol hotový závod. Spomenula som si na tie slová, že niekedy až čas ukáže, prečo sa v našom živote niečo udialo. V tom sne som totiž jasne vnímala, že môj príchod na Auroru bol dôležitý, aby som stretla práve Noleho.

Moji rodičia, v tom čase pomaly dohadovali moje zásnuby s mužom, ktorého som sotva poznala. Veľmi som sa vtedy modlila, aby sa stalo niečo a ja som mohla spoznať svoju pravú lásku, aby som si nemusela vziať za muža toho neznámeho, ktorý mal skvelé tituly, no začalo sa o ňom povrávať, že jeho srdcu je blízka iná dievčina. Dievča z ľudu, ako sa hovorilo.

Všetko som to nakoniec vyrozprávala Minovi a zakončila desivou otázkou, ktorá prebleskla v mojej mysli, či som teda ja týmto svojim prianím privodila smrť mojich drahých.

Mino sa zadíval hlboko do mojich očí a rozhodne povedal: “Určite nie, Célie.”

Nie som si istá, či ma to celkom upokojilo, no jasnosť jeho slov a pohľadu ma posmelovali vo viere, že to tak nie je, že nie ja som zodpovedná za ich smrť.

43 - Zápisník

Bol to rušný deň a ja som bola veľmi šťastná, že som mala priestor porozprávať sa ešte s Minom a tiež, že sa za mnou zastavil Joseph aj s Lonou.

Jedna z vecí čo mi Mino povedal ma prekvapila. Povedal, že si všimol, že hodne premýšľam a že by som si mala svoje myšlienky zapisovať. Povedal, že poobede sa za mnou ešte zastaví.

Pomaly sme si balili veci, vnímala som, že reč je už aj o thuline, kto všetko s nami pôjde a plánovala sa trasa. Práve vtedy som si všimla, že sa blížia. Mino, Joseph a Lona.

Išli priamo ku nám, za mnou. Joseph sa mi znovu poďakoval, že som tu bola preňho, veľa to preňho znamenalo. A ja som si znovu uvedomila, že posledné roky žil ako sirota a teraz mal svoju novú rodinu.

Lona mi dala plátené vrečko. Boli v ňom riасы, na ktoré už čakajú na našej ďalšej zastávke. Poďakovala som za ne a podala Nale, ktorá už pripravovala prepravný box pre rastliny, aby zostali dlhšie čerstvé.

No a čo ma najviac prekvapilo bolo, keď mi Joseph podal v látke zabalený darček. Tá látka bola nádherne jemne tkaná. Dala sa nosiť ako šatka okolo krku, alebo ju použiť do vlasov.

Mino sa tak záhadne usmieval, keď som ten darček rozbalovala.

Bol to krásny zápisník, teda skôr obal, z niečoho čo veľmi pripomínalo kožu, no s takou som sa ešte nestretla. Mala príjemnú mäkkú textúru v krásnej vínovo červenej farbe. V spodnej časti bolo reliéfne vytlačené ozdobným písmom moje meno a za ním znak Aurory. Dojalo ma to. Keď som ho otvorila vo vnútri bol jednoduchý, no celkom hrubý, zápisník.

Začula som ako Nijo vyslovil slová uznania a poznamenal, že už to bude chcieť len správne pero. Nole sa pridala so slovami, že o jednom vhodnom by vedel a ak dovoľím, rád sa o to postará. Pútka na pero tu bolo, takže už ho stačilo len doplniť.

Celý ten obal bol dômyselný.

Mal aj niečo ako tajné vrečko. Bolo mi jasné, že práve tam si odložím tie listy papierov, ktoré som si zapísala po noci na Mhenea lôžku.

Bola som dojatá z týchto krásnych darov a nesmierne vďačná za ne.

Asi o dve hodiny sme sa vychystali na cestu. Už som sa veľmi tešila. Na týchto niekoľko málo dní, sme si nikto nebrali so sebou naše Theia stromčeky a ja som si uvedomila, že ten môj mi začína nejako chýbať. Povedala som to Nale a ona mi prezradila, že aj jej.

Všetko vo mne sa tetelilo radosťou. Vlastne ani neviem prečo, ešte pred niekoľkými hodinami som sa cítila čudne pre ten zvláštny sen. No zrejme ma Minove slová upokojili viac, ako som si doteraz pripustila.

Cesta ubiehala pokojne, len ja som si všimla, že Nijo živo diskutuje s jedným z vodných, ktorý sa k nám na tejto ceste pridá. Netuším o čom hovoria. Ich jazyku sa stále len učím. Rozumiem, keď hovoria pomalšie, no keď hovoria plynule, akosi mi to moc nejde.

A tak sa znovu pýtam vedľa sediacej Naly o čo ide. Prezrádza mi, že sa zastavíme v jednej osade. Stalo sa, že tento týždeň, tam boli výdatnejšie dažde a aj vietor silnejšie fúkal a tak vyvrátil jeden staručký strom. Zrejme by sa tak nestalo, keby pôda nebola tak moc podmáčaná.

Dve deti takmer spadli do tej jamy, no zároveň takto objavili nové tabuľky.

V počiatočných rokoch formovania Aurory, sa múdrosť predávala z pokolenia na pokolenie len ústnym podaním. No veľmi skoro si uvedomili, že pre ďalšie generácie chcú zaznamenať aj svoju históriu. Nechceli, aby sa zabudlo, že ostrov sa začal formovať ako útočisko.

No aj ich písmo sa vyvíjalo. A tak vždy v tých dôležitých obdobiach spísali nové tabuľky, kde bola pôvodná forma písma a pod ňou to isté spísané aj novou formou, ak sa už písmo pozmenilo.

Vyrozumela som, že pre niektoré obdobia akoby im chýbali takéto tabuľky. Akoby sa stratilo to jemné vlákienko prepájajúce časy. Nebolo jasné, či v tých časoch sa nevytvárali, alebo či sú niekde stratené pod zemou.

Väčšina takých tabuliek bola nájdená v jaskyniach pod Roraimou. Roraima bola ako srdce ostrova. Tam sa od nepamäti uchovávali.

Ešte chvíľu sa tíško rozprávame a ja si uvedomujem, že Nijo počas celého nášho pobytu v kmeňovej osade vodných mi akosi unikal. Vždy som ho videla, ako s niekým živo diskutuje, oči mu žiaria, akoby snád' objavil svätý grál. A možno som nebola d'aleko od pravdy. Ved' Nijo miloval históriu ich ostrova. No aj tak som celkom nerozumela. Toto bola predsa čerstvá udalosť a keď sme sem išli, tak tiež bol niečím nadšený.

Už o krátky čas zastaneme v jednej osade. Na Nija už čakajú. Priznávam aj ja som zvedavá. Tento deň nakoniec v ceste nepokračujeme, na jednu noc zostávame v osade. Je to malá osada s kmeňovo premiešaným obyvateľstvom, no zároveň sa väčšina z nich venuje tkaniu. Bola to tkáčska osada. Na úbočiach vyššie nad samotnou osadou sa pásli alpaky. Už som o nich počula, no zatiaľ som ich nevidela.

Aj Lona, hoc bola ženou vody sa venovala tkaniu. Tá šatka, ktorú som od nej dostala a v ktorej bol zabalený zápisník,

tkala práve ona. Vždy na nejaký čas v roku sem rada prichádza aj ona.

V takýchto malých osadách nie sú host'ovské domy, býva sa v jednotlivých rodinách, alebo v komunitných domoch. Tam žijú tí, ktorí sa rozhodli zatiaľ si rodinu nezaložiť alebo to tak viac vyhovovalo charakteru ich práce.

Táto osada mi pripomínala tú, v ktorej som tu na Aurore tie prvé mesiace žila. Začínam si uvedomovať, že Aurorania majú hlboký cit pre vytváranie dômyselných systémov. Ak sa niečo zdalo len náhodilo usporiadané, zväčša sa ukázalo, že to tak nie je.

Vidím, že Nijo je celkom vzrušený a tak spolu s ďalšími dvomi idú priamo k nálezisku. Nás zatiaľ porozdeľujú do niekoľkých domov. Som rada, že zostávam s Nalou, pretože si uvedomujem, že títo vyslovujú niektoré slová mierne inak, ako som si pomaly zvykala.

Zdá sa mi, že to trvá dlho, slnko bude pomaly zapadať a aj my pomáhame v jednom z komunitných domov pri príprave večernej hostiny.

Je to dôležitý čas. Tak ako spoločne otvárali deň, tak ho akoby aj spoločne uzatvárali.

Konečne sa vracajú z náleziska. V Nijových očiach čítam spokojnosť a nadšenie, no i akési znepokojenie. Z pôdy zatiaľ vybrali dvanásť tabuliek. Nebolo jasné, či tam ešte nejaká je. No podľa všetkého by mala byť ešte jedna. Ako to vedia?

Začína sa večerné hodovanie, vďakou za tieto dary zeme, ostrova, že opäť môžu posilniť svoje telesné schránky. Celé opäť v príjemnej atmosfére. No všimam si, že Nijo začína byť akýsi mlčky a zadumaný.

Nedá mi a tak sa predsa len pýtam Naly, ako vedia, že by mala byť ešte jedna tabuľka.

“No vieš, tabuľky sú hrubé na šírku takmer dvoch prstov. Aby ďalšie pokolenia vedeli, ktorá tabuľka je prvá a ktorá posledná, na bok každej urobili malé dierky alebo len jednoducho zárezy. Zväčša na pravej strane. Na spodnej časti, je zas toľko zárezov, koľko tabuliek v danej sérii dokopy je. A tak vieš, že máš v rukách práve prvú z trinástich.”

“Tak to je úžasné.”

“Áno. Na vrchnej hrane je potom zapísaný rok. V období poslednej princeznej, na znak vďaky za Ježišovu pomoc, sa na čas prešlo na nový spôsob počítania letopočtu. Lenže potom sa od toho upustilo a my sme pokračovali ďalej v našom pôvodnom počítaní rokov. Našťastie, pridávala sa tam ešte jedna značka, takže dá sa to celkom dobre rozlíšiť. Na ľavej strane je potom meno princeznej, alebo princa, ktorý vládol.”

“Takže jedna tabuľka chýba ak správne chápem.”

“Áno. Je to zvláštne všetky boli pokope a je čudné, že tá posledná, trinásta tam nie je tiež. No uvidíme. Teraz nie je bezpečné pokračovať vo výkope, pôda je silno rozmočená, určite to ešte preskúmajú. Každá tabuľka má v ľavom hornom rohu dierku. Aby bolo jasné, ktoré patria k sebe, do jednej série, tak sa cez tú dierku prevliekal motúz. Ten sa ale za tie roky rozpadol. Tak či onak, aj tá trinásta by mala byť blízko.”

“A čo bude teraz?”

“No teraz sa tie tabuľky vezmú do Roraimy. Už ich očistili od hlíny. Písmo je zvláštne a to je trochu znepokojujúce. No verím, že naši nadšenci histórie to celé rozmotajú.” - usmeje sa na mňa a ja viem, že má pravdu.

Na noc, ja s Nalou odchádzame do jednej rodiny. Som celkom unavená. Za súmraku nás rodina odprevádza do izby, v ktorej budeme túto noc spať.

Pomaly zaspávam. Miestnosťou sa vinie pozoruhodná jemná vôňa. Niečo mi pripomína, no za ten svet si neviem spomenúť. Ako zaspávam, mysl'ou mi prebleskne myšlienka na môjho otca, ktorý cestoval hádam po celom svete, alebo mne sa tak aspoň zdalo, aby nakúpil tie najkrajšie látky. Napadlo mi, čo by povedal, na tieto jemne tkané, ako pavučinka.

44 - Osada tkáčov

Ráno sa prebúdzam na svitaní, chvíľu ešte ležím v tej sieti a premýšľam čo mi tá vôňa pripomína. Aj tejto noci sa mi zdal sen. Možno preto, že som pri zaspávaní myslela na svojho otca, sa mi snívalo práve s ním. Páčilo by sa mu tu. V tom sne vyberal svojim odborným okom a hmatom látky na tomto ostrove. Bol nimi príjemne prekvapený a s uznaním jemu vlastnému, ich oceňoval.

Musela som sa tomu usmiať. Áno, myslím, že by sa mu tento ostrov veľmi páčil.

Vstanem a všímam si, že aj Nala sa preberá. Je tu celkom chladno. Jar a teplejšie obdobie sa tu začne asi tak o ďalšie dva či tri týždne.

Len krátko si zacvičíme v tej jemnej vlne života. Ani tu nie je počuť spev Lumo, no akosi viem, kedy sa na celom ostrove táto jemná vibrácia rozozvučí. A tak len na chvíľu skloním svoju hlavu, zľahka sa dotknem svojej hrudnej kosti a potom svoju hlavu zdvihnem dohora, jemne

zakloním, akoby k slnku, aj keď teraz sa ešte len chystá na svoju dnešnú púť.

Milujem ticho rána. Je tak pozoruhodné. Všetko sa ešte len prebúdzá.

Spomeniem si, že raz na cestách s ockom, sme sa takto na svitaní priplavili do jedného prístavu. Mali sme šťastie, že správca bol ranostaj a tak sme dostali povolenie zakotviť okamžite. Poradil nám, kam sa oplatí zájsť na raňajky. Bol to jeden z tých milých správcov prístavu, zväčša to neboli moc príjemní ľudia. Pamätám, ako sme kráčali tým mestom, ešte sa len prebúdzajúcim. A zrazu sme len všetci zavnímali tú nezameniteľnú vôňu čerstvo upečeného chleba.

Boli to príjemné spomienky. Stále som nevedela čo je to za vôňa, ktorá sa tu jemne vinula. Bola mi tak povedomá, a predsa vždy keď som si myslela, že už to mám, uvedomila som si, že to nie je ono.

O nejakú chvíľu sa pridáme k domácim. Tak ako večerné hodovanie, i to ranné sa začína vd'akou a oni ďakujú za požehnanie, ktoré sme im do ich domu priniesli. Nie som

si celkom istá, či tomu rozumiem, no tentoraz neruším túto chvíľu svojimi zvedavými otázkami.

Jedlo bolo chutné a hlavne teplé, čo mi v tomto rannom chlade padlo veľmi dobre. Dostali sme aj niečo, čo som poznala zo svojej domoviny. Biela káva. Teda aspoň tak to chutilo a aj voňalo a ja som si uvedomila, že to je tá vôňa, čo som už večer cítila. Nemôžem uveriť vlastným zmyslom, že je to tak podobné tomu, čo poznám z pevniny, ako oni hovoria.

Dozvedám sa, že tu vďaka alpakám majú dostatok mlieka. Práca tkáča je fyzicky celkom náročná. Sami si pripravujú samotnú vlnu, celý ten proces. Je to fascinujúce.

Zdá sa mi, že večer bolo o dost' teplejšie ako dnes ráno a nie som sama. Domáci nám dávajú krátke kabátce, aby sme sa lepšie zahriali. Tá biela káva a možno aj pre ten príjemný sen, je mi krásne na duši.

Tento deň nakoniec zostaneme v tejto osade. V ceste budeme pokračovať až na večer. A tak plán je celkom jasný. Preskúmať to tu. Chcela by som vidieť aj tie tabuľky zblízka, no neviem či sa to podarí.

Kým ráno bolo naozaj chladné, cez deň vykuklo slnko a bolo príjemne. Mohli sme odložiť kabátce s rukávami a vymeniť ho za niečo ako vestu, ktorej predné časti boli širšie a dali sa pohodlne prehodiť cez plece. Bol to pohodlný a veľmi príjemný kus oblečenia.

Ja, Nole a aj Nala si vezmeme thuli a vydáme sa preskúmať okolie. Deti nám prezradili, kde je ten prevrátený strom a my ho poľahky nájdeme. Ten strom je naozaj mohutný. Nole s uznaním hovorí, že je to ozaj starý strom. Dávame pozor a nejdeme moc blízko k vyvráteným koreňom. Pôda je tu ešte hodne klzká a ja som vďačná za thuli, že môžem objavovať suchou nohou.

Potom sa vydávame o čosi vyššie. Na úbočia a pasienky, kde sa pasú alpaky. Len ich pozorujeme. Niektoré sú biele, niektoré strakaté, niektoré majú ryšavú farbu. Dýcha tu na mňa pokoj.

Nakoniec sa vrátíme do samotnej osady. Tu je už práca v plnom prúde a vo mne skrsla opäť tá otázka, ktorá mi už niekoľko krát napadla.

Veľa vecí sa tu totiž robí ručne, napriek všetkým tým skvelým vynálezom. Nerozumiem tomu celkom. Opäť teda kladiem svoju zvedavú otázku. Nole mi pohotovo odpovedá, že ručná práca je oveľa hodnotnejšia.

“Áno, ale za pomoci strojov, dalo by sa zvládnuť viac, nie?”

“Iste, ale to nie je cieľom. Nič sa tu nevyrába tak, aby nemalo svoje využitie. Nerobia sa žiadne veľké zásoby.” - na chvíľu sa zamyslí, akoby hľadal tie správne slová. Nakoniec pokračuje:

“Náš ostrov ukrýva i ložiská diamantov a zlata. A zdá sa, že nie malé. No nemáme tu žiadne veľké bane.

Nepotrebuje ich. Časť diamantov sa vyt'ážila, v svete na pevnine sa speňažila a uložila do jednej bankovej inštitúcie, ktorej dôverujeme. Tie peniaze sú pre tých, čo z ostrova odchádzajú na čas na pevninu a na začiatok aj pre tých, čo sa rozhodnú ostať žiť na pevnine. Tu, ako si si asi všimla, peniaze nepoužívame.

Necítíme, že by sme mali vyt'ažiť všetko. Prečo aj. Vytvoril sa dobrý základ, ktorý naši ľudia na pevnine obhospodarujú, a tak je to postačujúce.”

Na ostrove som dve obdobia a začína plynúť tretie, stále to tu celé spoznávam, no čím som si istá je, že tu nenájdem žiadne továrne. Život na ostrove bol naozaj pokojný, bez nejakého náhlenia. My sme si na toto naše preskúmanie osady vzali thuli, aby sme toho za tento jeden deň stihli vidieť viac, no pravda je, že život tu plynul v pohodovom tempe.

Na obed sme sa mali vrátiť späť do osady a dostali sme teplú, jednoduchú polievku, kde bolo cítiť aj cesnak a zvláštne koreniny. Zvyšok dňa sme sa pohybovali po osade. Bola som fascinovaná. Časť vlny sa mala farbiť.

Keď bol asi pred tromi dňami vyvrátený ten starý strom a vydal tak svoje tajomstvo, bolo jasné, že na našej ceste späť do osady vzdušných sa tu zastavíme. Aj preto sa odchod oddialil o jeden deň, pretože vodní za ten čas nachystali morské riasy. Tie prepožičali vlne zvláštnu, modro zelenú farbu, veľmi príjemnú.

Presne takto to na tomto ostrove fungovalo. Keď sa vedelo, že thulina pôjde tam či onam, vždy sa zvažilo, čomu to môže ešte poslúžiť.

A tak sme pozorovali celý ten proces, dovolili mi aj pomaly miešať, kým pridávali prášok z rias, ktoré v to doobedie vyrobili z tých, čo sme len včera večer priniesli. Aróma pripomínala more. Pôsobilo to tak zvláštne na tomto takmer horskom mieste. Výsledná farba bola krásne azúrová. Úplne ma fascinovala.

V druhej kadi sa farbila vlna na tmavo modrú, pripomínajúcu nočnú oblohu. Tieto dve farby pospolu, boli veľmi krásne, ladili spolu. No a v tretej kadi sa začalo farbenie karmínovo červenou.

Boli to úchvatné farby. Mali sme možnosť pozrieť sa aj priamo na tkanie. Vzor sa tkal ručne, no celý tkáčsky stav bol upravený tak, aby tkáč nemusel vynakladať veľkú silu a nové vlákna boli prirážané už za pomoci malého vynálezu. Ten uľahčoval prácu tkáčovi, no stále to bol tkáč, kto celý proces riadil. A tie najjemnejšie látky boli plne v réžii ručného tkania.

Femia, žena u ktorej sme prespali tu bola tiež. Mali dve deti, no jedno z nich bolo teraz mimo osadu a druhá dcéra sa rozhodla pre život v komunitnom dome. Pre jej prácu to tak bolo lepšie. Starala sa o deti, kým sa rodičia venovali práci. Na starosť mala aj deti pastierov, vždy keď na pastviny za nimi na čas odchádzali ich ženy. Vtedy sa starala o deti aj cez noc. V komunitnom dome na to boli miestnosti.

Celé to fungovanie bolo dômyselne premyslené.

Femii neuniklo, ako moc sa mi páči ten kúsok oblečenia, ktorý aj mne požičali pre tie chladnejšie chvíle. Vzala veľký zošit ako veľký hárok papiera, no väzba bola na tej kratšej strane. Otvorila ho, žmurkla na mňa a povedala, že do ďalšej jesene, mi takú vestu pripravia. Vzala si moje miery, hoci myslím, že tento kus oblečenia bol len v dvoch veľkostiach, menšej a väčšej.

Spýtala sa ma, či nechám výber farby na ňu. Pozrela sa pri tom na mňa s takým tajuplným úsmevom, že som vôbec nezapochovala o tom, že vyberie farbu, či farebnú kombináciu, ktorá ma chytí za srdce. A tak som prikývla.

Nakoniec sme sa zúčastnili aj večerného hodovania a na cestu sme sa vydali až potom. Nie je tu moc zvykom cestovať na noc, no vedela som, že ak rozhodli takto, je to tak najlepšie.

Do osady vzdušných sme dorazili asi o dve hodiny. Noc sa už rozbehla, no ešte zd'aleka to nebola hlboká noc. Časť z nás tu vystúpila, no Nijo s niekoľkými ďalšími nakoniec pokračovali priamo do Roraimy. Bolo mi to tak trochu ľúto. Nijo mi hodne pripomínal môjho otca.

Kým môj otec miloval látky a rád objavoval aj ich pôvod, ako boli vytvorené, Nijo miloval históriu ostrova. Boli takí rozdielni a predsa sa mi zdali takí podobní. Možno pre tú vášeň, ktorú obaja mali, hoci každý na inom mieste.

Mala som zmiešané pocity, ten večer sa mi zaspávalo akosi ťažko. Myslela som na to, čo povedal Nole. Keby v mojom svete vedeli, že sú tu nálezy zlata a diamantov a Aurora nebola chráneným ostrovom, spustošili by ho. Snažili by sa zotročiť Auroranov, určite by sem priviezli otrokov, len aby vyt'ážili čo najviac z tejto zeme.

Bolo mi úzko na srdci pri tejto predstave a tak som sa ju snažila zahnať.

No v mysli sa mi vynárali spomienky na jednu africkú krajinu, ktorou sme raz putovali. Jedna z vážených rodín pozvala tú moju. Chceli sa pochváliť, pretože mali svoju vlastnú baňu na diamanty. Ani mojím rodičom sa tie obrazy nepáčili, no moc si nedovolili prejavit' svoj nesúhlas.

45 - Nijo

Nijo mi chýbal. Od momentu ako som ho spoznala, cítila som k nemu niečo veľmi podobné čo k svojmu vlastnému otcovi. Veľmi som s ním chcela hovoriť, no vôbec som netušila kedy to bude možné. Tieto nasledujúce dni sme mali spolu ešte pomáhať Zore. A ja som netušila po tom zvláštnom sne ako sa vlastne správať a hovoriť s Nolem. V osade tkáčov to šlo hladko, no možno len preto, že to bolo pre mňa nové.

Nakoniec, tak ako mi poradil aj Mino, som si povedala, že tomu nechám voľný priebeh. Večer som si čítala, čo som si vtedy po noci na Mhenea lôžku napísala. Hrialo ma to pri srdci.

Napokon o niekoľko dní sa tu Nijo zastavil, no mal tu byť len pár dní. Veľmi som túžila s ním hovoriť a dúfala, že to nejako vycíti, pretože opäť bol akosi nedostihnuteľný.

Nakoniec sa to podarilo a ja si uvedomujem, že sa ho chcem popýtať na toľko vecí, že neviem kde vlastne

začať. A tak len chvíľu sedím v tej chvíľke, ktorú si vyhradil len pre mňa.

“Zdá sa, že posledné týždne máš viac naliehavých povinností,” - hovorím a on mi len prikývne s tým, že občas sa nečakane spojí viac vecí naraz, ale že je to v poriadku.

Vstrebávam ten jeho pokoj a odpijem si zo svojho čaju. Chcela by som mu povedať, že ho vnímam ako svojho otca, no zrazu keď to mám vysloviť, som akási nesvoja. Nakoniec zo seba predsa len vyjachtám, čo mám na srdci, že je môjmu srdcu tak blízky, i to, že mi veľmi pripomína môjho otca.

Nijo sa na mňa usmeje, jemne sa mi ukloní a hovorí, že keby mal deti, bolo by mu ct'ou, keby jeho dcéra bola takou ako som ja. Sú to silné, emóciami nabité momenty. A tak nakoniec preruším to ticho a pýtam sa ho na všetko to jeho nadšenie počas cesty do kmeňovej osady vodných a čím bolo vlastne spôsobené.

Jeho oči žiaria, no usmeje sa tak trošku potmehútsky, potom sa na chvíľu zamyslí.

“Ak sa nemýlim v osade pútnikov, pod veľkým schodiskom pri Roraime, si aj ty strávila istý čas.” - prikývne a on pokračuje.

“Nuž, už nejaký čas sme riešili, aby bola funkčná aj počas neskoršej jesene a skorú jar. Zvyčajne na zimu bola prázdna. Vodní síce niekoľko rokov tvrdili, že je blízko horúci prameň a ten by mohol pomôcť, aby tam v tomto čase bola lepšia klíma, no celé sa to nedarilo zrealizovať.

Až teraz. Spojili sily aj so vzdušnými a tí vymysleli, ako by to celé mohlo byť upravené. Ide o to, že v tejto osade si ľudia chcú oddýchnuť, buď pred samotným výstupom alebo po tom čo zostúpili z Roraimy a potrebujú pár dní na to, kým sa vrátia do bežných činností. Lenže na jeseň a skoro na jar je tam už chladno a keď sa chlad a vlhko vkráda do kostí nie je to moc príjemný pocit.

My len málo používame na takéto účely oheň. Bolo by treba stále ďalšie a ďalšie drevo a to sa nám celkom nezdá efektívne.

No verím, že sa našlo to najlepšie možné riešenie a počas tohto leta sa aj zrealizuje. V podstate návrh padol už na

jeseň a počas zimy sa vypiloval. Rozhodli sme, že s prácami sa začne hneď na jar. Aj preto som išiel do osady vzdušných a vodných. Už sa na celom projekte pracuje a myslím, že to bude moc dobré.”

Vidím na ňom spokojnosť a šípim, že keď to celé bude hotové, tak sa bude asi vznášať. Chcela by som sa ho spýtať aj na tie tabuľky, no zrazu ma prekvapí otázkou.

“Célie, keď si strávila noc na Mhenea lôžku, mala si sen?”

Prikývnem a všetko mu rozpoviem, aj čo mi na to povedal Mino.

“Vieš, vlastne ma ten sen až tak neprekvapuje. Mino je veľmi vnímavý. Aj ja si myslím, že či už bez teba alebo s tebou, Nole sa o pár rokov aj tak vydá na cestu na pevninu. Čo je vlastne to, čo ťa na tom tak znepokojuje či mätie?” - pýta sa ma so záujmom.

“Vlastne, sama neviem. Všetko čo mi Mino povedal, ma do istej miery upokojilo a predsa keď som teraz blízko Noleho, som akási nesvoja.”

Chvíľu mlčky sedíme, zdalo sa mi, že Nijo hľadá tie správne slová.

“Vieš, možno je to len tým, že sa otváraš láske a je to pre teba nové.”

Myslím, že má pravdu a som mu vdáčná za objatie, ktorým ma obdaruje. No navrhuje mi tiež, aby som znovu požiadala o lôžko Mhenea.

Chvíľu mlčíme, napadá mi, čo ak znovu príde sen, ktorý bude síce krásny a predsa ma akosi znepokojí. Chcem sa spýtať Nija na ešte niečo, vlastne tých otázok v mojej hlave je snáď na tisíc.

Nijo mi rozumie, je naozaj ako môj otec, ktorý hneď odhalil ako sa cítim a čo potrebujem. Som za to nesmierne vdáčná.

Občas si sama pripadám s tými všetkými mojimi zvedavými otázkami otravná, no oni sú tak súcitní. Uvedomujem si, ako posledné dva týždne som na silnej emocionálnej vlne. Aké šťastie, že som na takomto úžasnom mieste, so skvelými ľuďmi.

Tak nejako mi v okamihu prebleskne mysl'ou, že v tom mojom svete, by som väčšinu tých silných pocitov musela jednoducho potlačiť'.

Smiat' sa, len tak akurát, nie plakat', ale len slzičku vyroniť', ak sa to hodí. Zrazu sa mi zdalo, v akom zvláštnom svete som vlastne žila. Bol to čudný pocit, ako keď si myslíme, že sen je živý a to čo žijeme sa ukáže ako hmlistý sen.

A tak naberiem predsa len odvalu spýtat' sa ešte na niečo.

Všimla som si, že väčšina tých, s ktorými som sa tu stretla, nemajú žiaden zápisník. Keď som sa o tom rozprávala s Nalou, povedala, že teraz nepotrebuje zápisník, že ku každej spomienke, na ktorú zdanlivo aj zabudne, sa môže dostať, vyvolať si ju, keď chce. Prekvapilo ma to a zároveň som si nebola istá čo si teda mám zapisovať'.

A Nijo mal odpoveď'.

“Nechaj sa viesť' svojim srdcom. Budeš vedieť' čo si zapísať'. Hodne premýšľ'aš, občas sa môžeme vo všetkých svojich myšlienkach zamotať'. Aj to je vlastne v poriadku.

Začni ale snami. Zapíš si ich. Nie každý. Ver, že budeš vedieť', aký sen si zapísať'.

Vo chvíli, keď sa prebúdžeme si svoje sny pamätáme a zdajú sa nám tak jasné, že si nevieme predstaviť', že by sme na ne zabudli. A sú nepochybne aj také. Sú tak silné. No môže to byť' detail, ktorý nám vypadne a ktorý s odstupom času sa môže ukázať' ako dôležitý'.

Práve týmto, Célie začni. Časom sa naučíš pracovať' aj so snami. Cez sny ti môžu prísť' odpovede na otázky, ktorých odpovedí sa tak trochu aj obávaš. Cez sen sa ti môže vyjaviť' hlbková pravda, či ďalšie smerovanie života.”

Napadá mi ešte niečo. Niečo, na čo naozaj nemám odvalu sa spýtat'. V tom sne to bolo už za nami, no neuniklo mi, že naše dievčatko bolo v ohrození života.

46 - Jazyk a priestor poznania

O dva dni neskôr som zašla do domu regenerácie, tu v osade vzdušných a požiadala o lôžko Mhenea. Bola som z toho trošku nervózna, mysl'ou mi behala otázka, čo ak sa mi bude znovu snívať niečo, čo ma znepokojí?

Bola tu Zinia. Zini pôsobila trošku odmerane, jej pohľad bol pre mňa veľmi ťažko čitateľný. Nevedela som čím to je. Väčšinou so mnou hovorili mojim jazykom a ja som za to bola vd'ačná.

Ich jazyk znel veľmi krásne, bol oveľa viac melodickejší ako ten môj, no stačilo dat' dôraz na slabiku trošku inak a bolo z toho celkom iné slovo. Nie je to nič nezvyčajné, napokon aj môj rodný jazyk skrýval tieto malé úskalia pre cudzincov.

To ráno ma Nala posmelila, aké pokroky robím v ich jazyku a tak som sa rozhodla, že o lôžko požiadam rovno po auroransky. Zneistela som, ako som tu zbadala Ziniu, no predsa len som sa odhodlala.

A tak som pomaly predostrela svoju požiadavku. Zini sa na mňa usmiala, myslím že po prvý krát, a mne odľahlo.

Dala mi napit' čistej, lahodnej vody a pokynula, aby som si sadla. Opieram sa a znovu sa prevažujem dozadu. Je to tak pozoruhodný pocit. Zini preklopí tú kupolu nado mňa, kupolu s nádhernou nočnou oblohou. Znovu na mňa dýcha ten nekonečný pokoj.

Zdá sa mi, že celá moja bytosť sa napĺňa hlbokým mierom. Tentoraz som nezaspala. Aspoň myslím. Len som podchvíľou bola v zvláštnom stave odovzdanosti, jasnosti a zmocňoval sa ma taký pocit príjemnej únavy. Bolo mi dobre. Veľmi dobre. Chvíľami sa mi zdalo, akoby sa moje telo vôbec nedotýkalo toho lôžka.

Neviem ako dlho som tu ležala, čas akoby ani nebol.

Mysl'ou mi behali obrazy, toho všetkého čo som tu za posledné mesiace zažila. Ako malé korálky sa navliekali na nit' môjho života.

Uvedomujem si, že keď som si líhala na Mhenea lôžko, tak som si pomyslela, aké je to úžasné poznať ich jazyk a aké by to ešte len bolo, keby som ho ovládala ešte lepšie.

Možno aj preto sa mi popri tých zážitkoch vynárali zvláštne obrazy.

Bolo to, akoby niekde v priestore existovala veľká knižnica a z tej istým naladením sa dalo navnímať, prečítať všetko čo bolo treba. Teda takmer všetko.

Jeden obraz bol zvlášť pozoruhodný. V tom obraze, či možno sne, som pozorovala, ako sa takto vytvára niečo ako jemný kanál medzi týmto priestorom a samotným človekom. Pozorovala som, ako sa takto napojila aj tá, jedna žena čo so mnou pred niekoľkými dňami hovorila v osade vodných.

Medzi tou veľkou “knižnicou” a ňou bolo jemné vlákno. Videla som, že v knižnici bol ten zdroj, s ktorým sa prepojila, označený našou vlajkou a pochopila som, že sa tak spojila s mojim jazykom. Pamätám, ako som si vtedy pomyslela, že sa musela učiť predsa niekoľko rokov, keď tak plynulo hovorí a zjavne mi dobre rozumie.

Bolo to čudesné a ja som v ten moment ako mi tieto obrazy začali naskakovať, netušila či vlastne bdiem, alebo či sa mi to sníva. Bolo by vôbec možné sa takto niečo

naučiť? Zdalo sa to absurdné, usmiala som sa tomu celému a pomyslela si, aké by to bolo keby som sa takto prepojila s jazykom Auroranov.

V tej chvíli sa niečo stalo. Akoby sa predo mnou otvoril celkom nový svet a ja som si uvedomovala slová, ktoré som zachytávala a do tejto chvíle celkom nerozumela. Akoby sa odhalilo ich tajomstvo a v mysli mi to len tak naskakovalo, zrazu tie záludnosti jazyka, či vysloviť slabiky tak či onak sa mi zdali malicherné. Akoby nejaká časť mňa samej odrazu vedela, akoby niekto sňal závoj čo doteraz zahaľoval všetko to poznanie.

Nechcela som to posudzovať, myslela som si, že toto určite bude sen a tak som sa tomu celému poddala a myslím, že nakoniec som na krátko aj skutočne zaspala.

Prebudila som sa až na to, ako Zini nado mnou odklápa tú kupolu a hovorí mi, že nech si ešte poležím, že asi sa mi niečo silné snívalo.

Dívam sa na ňu ako na zjavenie. Je to neskutočné, veriť sa tomu nechce, no ja jej rozumiem celkom jasne, ani na mňa nemusí hovoriť pomalšie. Bolo to ako keď sa vynorím

spod hladiny a zvuky už nie sú zahmlené, ale čisté a jasné. Asi tomu by som prirovnala ten pocit, keď som zrazu rozumela.

Je pri mne, ja sa akosi neviem zmôcť na slovo, čo ak sa mi to celé len zdá? Čo ak ešte spím a toto celé je sen? To ma nejako upokojí a tak si spokojne, s úsmevom na perách, sadnem.

Zinia mi podáva pohár s vodou, tiež sa usmieva, čaká, nič viac nehovorí. Poďakujem jej, a uvedomujem si, že moje ďakujem teraz znie jemne inak. Akoby bolo v mojej krvi už hádam od narodenia. Začudovane sa obzerám a premýšľam či sa predsa len nemám uštipnúť, aby som sa prebrala.

V tej chvíli si všimnem, že sa tu zjaví ešte niekto ďalší. Je to Zulu a prináša mi malé bobuľky na zjedenie.

Chut'ou mi pripomínajú čokoládu a zároveň niečo ako zázvor v tom cítim. Dám si tri a myslím, že to stačí. Chvíľu tu sedím a snažím sa prebrať si v hlave čo sa vlastne stalo, či to bol sen a či niečo iné. No čo iné vlastne?

Dávajú mi čas, no Zulu zrazu prehovorí, aby som moc nepremýšľala nad tým, čo som práve zažila. Aj jemu rozumiem celkom jasne, až to desí.

“Ako vieš čo som zažila? - pýtam sa napokon sama nevediac, či viac zo zvedavosti, či viac v údive.

Obdarí ma úsmevom a ja viem, že sa vlastne nemusím pýtať, že sú veci, ktoré časom pochopím, že oni jednoducho vedia. A ja si uvedomujem, že všetky tie zvedavé otázky, čo som doteraz mala a chcela ich položiť, že to vlastne nepotrebujem. Akoby som vedela, že viem všetko čo pre túto chvíľu potrebujem vedieť’.

Zulu nás necháva samé so Zini. Hovorím jej, čo sa mi zdalo, pomaly, akoby som tomu sama nevedela uveriť, a stále si nebola istá, či to bol sen alebo skutočnosť’.

Zini počúva pozorne. A ja sa zrazu akosi ani neviem zastaviť, zrazu mi to ide tak ľahko hovoriť ich jazykom. Aj slová, ktoré som ani netušila, že viem. Bolo to, ako keď som sa naučila bicyklovať a celý deň som nechcela robiť nič iné. Nadšenie sa striedalo s údivom. Pozoruje ma,

usmieva sa a hovorí, že prepojiť sa s priestorom poznania je to, čo sa učia už malé deti.

“Aj ty sa v tom teraz budeš zdokonaľovať. Nechci naraz moc, úplne postačí ak sa takto zdokonalíš v našom jazyku.”

“A keď sa odpojíš od toho priestoru poznania, tak to zabudneš?”

“Áno i nie. To čo často používaš, sa stane tvojou nedielnou súčasťou. Samozrejme, ak hovoríme o jazyku, tak čím častejšie budeš hovoriť našim jazykom a tým ho vlastne takto precvičovať, tak ho budeš vedieť aj bez toho, aby si sa napojila na tento priestor poznania.”

“Zaujímavé. Priam nevídané. Netušila som, že niečo takéto je možné.” - stále nevychádzam z údivu.

“Možno ti pomôže keď teraz častejšie zájdeš na Mhenea lôžko.”

Prikývnem a predsa mi nedá spýtať sa ešte na jednu vec. A tak sa pýtam aj na to, ako je možné, že svoje telo akoby

som ani necítila na tomto lôžku, akoby som sa ho ani len nedotýkala.

“Nuž lôžko je navrhnuté tak, aby sa preklopilo do tej polohy, ktorá tvojej váhe najviac vyhovuje. Sklon je taký, že necítiš žiadne zaťaženie na svoje kĺby a ani na svoju chrbticu. Je to tak zámerne. Ak by si na lôžku potrebovala stráviť viac času, po nejakej chvíľke, by to pre telo nebolo moc pohodlné.”

Viac a viac ma fascinuje tento svet. Nerozumím ako mohli dôjsť k takémuto obdivuhodnému poznaniu. Cítim, že sa celá až chvejem a Zinia ma pobáda, aby som si ešte vzala z tých bobúľ.

Moje telo sa upokojuje. Je mi vlastne dobre, hoci som uveličená týmto zážitkom. Moja hlava to akosi nechcela vstrebať a v mysli mi zazneli slová Zuluho, ako povedal, aby som sa nesnažila tak moc pochopiť to celé svojou myslou.

Vstávam a poďakujem sa Zini za jej starostlivosť. Vyjdem von na vzduch. Všetko sa mi zdá akési iné, akoby som

prenikla o niečo hlbšie do tajomstiev tohto nezvyčajného ostrova.

47 - Kvet Rhonia

Ďalšie ráno cítim jemnú zmenu. Akoby to už nešlo tak ľahko. Ani som sa večer nemusela zdôveriť Nale so svojim novým zážitkom, hneď spozorovala, čo sa deje. No teraz ráno, sama neviem, čo si o tom myslieť. Ani to, Nale neuniklo. Povedala mi len, aby som si na chvíľu zatvorila oči, a len dodala:

“Len si spomeň na ten pocit, obraz, ktorý je pre teba ten najsilnejší pre spojenie s priestorom poznania. Len dýchaj, nepremýšľaj nad tým, ako je to možné.”

Pomohlo to. Cítila som sa ako malé diet'a, ktoré odbaľuje vytúžený darček. Bol to skvelý pocit, bolo to, akoby sa mi otvorili nové dvere.

Po rannom rozhýbaní a speve Lumo sme zasadli k raňajkám. Milovala som viac a viac tento čas. Zdal sa

priam magický. Myslím, že vždy som ráno milovala, to ako sa všetko pomaly prebúdzá a ticho rána sa mení na ruch v dome a na ulici. No toto ráno bolo pre mňa celkom iné. Rozumela som rozhovorom, bez veľkej námahy. Bolo to tak kúzelné a ja som sa teraz cítila ozaj ako súčasť tejto komunity.

Natu povedal, že od ďalšieho týždňa už začneme aj my chodiť do domov na začiatku osady, tam kde pracujú a tvoria a kde sa deti učia. Pozrel pritom na mňa a usmial sa. Nikomu neunikol môj pokrok, ktorý som tak nečakane urobila.

Nasledujúce tri dni budeme mať voľno, len ak bude niečo naliehavé, tak nám Zora dá vedieť. Tento deň nás čakal piknik a tak sme si nejaké tie dobrôtky z raňajšieho hodovania zabalili na potulky okolím.

Jar už hodne pokročila a dnešný deň bol ozaj príjemne teplý. Natu to tu celkom dobre poznal a chcel nám ukázať akési krásne miesto. Zajednané sme mali thuli pre každého z nás a veľmi sme sa tešili.

Krátko po raňajkách sme teda vyrazili.

Cesta nebola nejako zvlášť dlhá, mohli sme ísť asi tak hodinu aj niečo, neviem to presne. No jazda na thuli je prosto zážitok. Doma na pevnine som mohla jazdiť na koni, no podporovalo sa hlavne jazdenie v ženskom sedle. Vždy keď to ale šlo, jazdila som obkročmo. Jazda na thuli mi pripomínala práve tú voľnosť a nespútanosť, keď som jazdila na koni obkročmo, divoko a rýchlo. Mojej mamke sa to nepáčilo, no ja som to milovala.

Všimla som si aj zvlášťne, malé kamenné štvorce, pripomínali cestu. Keď sme zastali spýtala som sa na ne. Povedali mi, že to je pozostatok starej cesty. Kedysi, keď ešte nemali tieto technológie tak rozvinuté potrebovali cesty, aby sa ľahšie prepravovali po ostrove. No od čias ako plne ovládli umenie vznášadiel, cesty neboli také potrebné.

Prišli sme na nádherné miesto. Ako inak. Nestretla som sa tu zatiaľ s ničím, čo by sa mi nepáčilo a napokon tie prírodné scenérie ani nemôžu byť iné, ako jedným slovom nádherné.

Toto miesto malo zvláštnu atmosféru. Rozhliadam sa a čo nevidím. Veriť sa mi ani nechcelo. Predo mnou staré

kamenné ruiny, v pozadí čarovný vodopád s jazerom. Srdce sa mi priam rozbúšilo. Boli už hodne prerastené zeleňou, no stále z nich dýchalo akési magické kúzlo.

Thuli sme tu zaparkovali a ďalej sme išli peši. Pýtam sa ich čoho sú to zrúcaniny a prečo ich ponechali svojmu osudu, keď ako som vypozerovala, svoju históriu si vážili.

“Toto miesto pre nás nestráca význam aj keď je viac zarastené. Napokon raz ročne kamene očistíme, aby sa toto miesto celkom nestratilo.” - pohotovo mi Nole odpovedá.

Zini aj so Zorou sa usmievajú, priam sa rozplývajú, a tak urobím aj ja ešte dva kroky a pohliadnem dolu na čo sa tak pozerajú a usmievajú. Rozprestieral sa tam koberec kvetov, tej zvláštnej farby, ktoré som zatiaľ videla len krátko. Kvety Rhonia.

Pomaly zídeme dolu z tých hradieb, či ako to nazvať, horím nedočkavosťou, čo je to za miesto a som vzrušená aj pre tie kvety. Doteraz som ich videla len sem tam, no tu celý tento koberec vytváral jemnú sladkasto korenistú vôňu, ktorá celé toto miesto zaplavovala.

Zini, so Zorou si pár tých kvietkov uthli a vložili do vlasov. Aj mne a Nale podali. Stonka je celkom krehká, kvet dost veľký a predsa nenápadný. Len tak osamotene keby bol v tráve, všimnúť si ho je umenie.

A tá jeho farba. Je tak magická. Vlastne celý kvet. Zvonka lupienky kvetu majú sýtu bordovú farbu, no keď kvet pobožká slnko, otvára sa. A vo vnútri tie lupienky majú farbu bielu, jemne alebo sýtejšiu ružovú. Stred výrazne tmavý s fialovým odleskom.

No my ideme ďalej, ideme k vodopádu. Chlapci sa vyzlečú a rovno poskáču do vody. Som v rozpakoch no vzápätí ich už aj nasledujú Zora a Nala. Bláznia sa ako malé deti.

Zini mi pokynula, že ak nechcem ísť do vody, aby som jej pomohla rozprestieť deku na piknik. Odľahlo mi. Vôbec sa netúžim tu vyzliecť donaha.

Pomaly chystáme malé pohostenie, z vody k nám doliehajú tlmené hlasy a smiech, pretkaný zvukmi vodopádu.

Poznamenám, že predsa voda musí byť studená. A Zini mi to hneď aj potvrdzuje, s tým, že ona nemá rada studenú vodu. Voda v jazierku sa len na krátky čas v roku zohreje.

Vtom si všimnem, že sa sem blíži ďalšia skupinka. Sú z neďalekej osady. A urobia presne to, čo naši súputníci. Zhodia zo seba oblečenie a poskáču do vody. Len jeden z mužov tejto skupinky sa pridá k nám. Zjavne ani jemu sa nechce do studenej vody. A tak k tej našej deke pridávame aj tú ich a pomáhame nachystať aj tie ich dobrôtky.

Kalu, ktorý s nami zostal, patrí k ohnivým. Ich vyžarovanie je veľmi silné. Usmieva sa na Zini a ja sa zrazu cítim akosi nepatrične, akoby som tu bola navyše. No je to len okamih a Kalu sa ma pýta ako sa mi vlastne páči na ich ostrove.

“Och, veľmi. Stále to tu síce len objavujem, ale milujem to tu.”, odpovedám úprimne.

No Kalu sa rozosmeje, zjavne ho moje slová pobavili a tak sa naňho spýtavo pozriem, otázku nemusím ani vysloviť.

“Nuž vieš, vlastne celý život je o objavovaní.” - keď to hovorí, je už celkom vážny, no stále s úsmevom na perách. “Nikdy si nemôžeš myslieť, že už vieš o živote všetko. To je ilúzia. Vlastne, sme na dobrom mieste.” - rozhliada sa, prikyvuje a rovnako tak aj Zini.

Jasné, že chcem vedieť viac a tak tu nechávame Zini na chvíľu samú a Kalu ma vedie k zrúcaninám. Nevieť prečo, no priam sa mi tají dych ako sa k nim približujeme. Pôsobia tak mohutne a predsa, v čase vládu nad nimi pomaly preberá viac a viac samotná príroda.

“Toto je miesto, kde sa ženy Aurory a muži z neznáma po zjednotení schádzali. Tí, čo priplávali nevedno odkiaľ krátko po zničení Terranui.”

Prikyvujem, pamätám si ako mi o tom Nijo hovoril.

“Toto miesto má pre nás stále význam. Nikde inde na ostrove nenájdeš toľko druhov kvetu Rhonie ako tu. Je čarovný a podľa toho čo vieme, tak už v tých počiatočných časoch nášho ostrova tu rástol v takomto hojnom množstve.”

Na chvíľu sa zamyslí a napokon prehovorí: “Myslím, že aj preto si vybrali toto miesto. V podstate je to prvé posvätné miesto nášho ostrova.”

“A čo Roraima?”

“Vybudovať Roraimu chvíľu trvalo, aj keď neznámi priniesli svoje technológie, pre nás dovedy nepoznané.”

Dívam sa naňho a vidím v jeho očiach presne tú iskričku ako u Nija, keď mi rozprával o histórii ich ostrova. A tak mi nedá spýtať sa ho na to.

“Áno, milujem históriu nášho ostrova. My sme hrdí na našu históriu, aj keď má aj tie tienisté stránky. Život je taký. Nie vždy všetko zvládneme, občas dovolíme, aby nás ilúzie opantali. Pravda ale je, že niekedy aj to napokon prispeje k nášmu pokroku.”

“Ako to myslíš?”

“Nuž, v časoch keď sme sa zahrávali so silnou energiou, mysleli si, že môžeme, a takmer sme náš ostrov zničili, naučilo nás to pokore. Bez nej, ktovie kde by bol náš národ.”

Ďalej kráčame mlčky a Kalu mi ukazuje zvláštne znaky vyryté do kameňa. Sú to dva stĺpy podopierajúce jednu klenbu. No na oboch tých stĺpoch sú zjavne celkom rozdielne písmo. Spýtavo som sa naňho pozrela. Usmial sa a povedal:

“To naľavo sú znaky, ktoré používali pôvodné Auroranky. Tie napravo, sú znaky neznámych, ktorí priplávali k brehom Aurory.”

“Viete vlastne kto to boli? Odkiaľ prišli?”

“Žiaľ nie. Teda, ..” - na chvíľu zaváha, skloní hlavu, zakusne si do pery, po chvíľke sa na mňa pozrie celkom jasne a napokon dodá: “vieš, pred časom sa našli nové tabuľky, ...”

Hovorí pomaly, akoby zvažoval každé slovo. A tak ho povzbudím tým, čo o nich viem, hovorím mu, že som bola na tom nálezisku i to, že trinásť tabuľka chýba.

Obdarí ma úsmevom: “Célie, trinásť tabuľka sa už našla.”

Vnímam to jeho znepokojenie a nerozumiem čo také môže byť na tej trinásť tabuľke.

“Trinásť tabuľka odhaľuje pôvod tých z lode.”

“Je to také znepokojujúce?” - pýtam sa so záujmom.

“Nuž, povedal by som skôr, že prekvapujúce. Chcel by som ťa ale poprosiť, zatiaľ o tom nikomu nehovor. My sami tie

tabuľky ešte skúmame, zvažujeme či správne chápeme všetko, čo je na nich zaznamenané.”

Na znak súhlasu prikývne a pomaly sa vraciame späť. Je mi tak zvláštne, veď som sa ocitla priamo v tom dianí odhaľovania časti ich histórie.

Neviem ako dlho sme boli preč, no keď prichádzame späť k nášmu pikniku, všetci sú už vonku z vody. Teda až na Nalu a Natuhu. Ja a Kalu sa pridáme tiež k tomu nášmu malému hodovaniu.

Nole sa pýta ako sa mi páčili hradby.

“Oo, veľmi. Dýcha z nich na mňa taký hlboký pokoj, niečo nadčasové, alebo ako to povedať. A tie kvety, svojou vôňou len umocňujú taký ten pocit večnosti.”

Sama vlastne neviem ako to pomenovať, no všetci súhlasne prikyvujú, zjavne rozumejú lepšie, ako som si myslela a Kalu dodá:

“Kvety Rhonia sú úžasné. Radi ich používame na ceremónie a rituály. Aj na rituál života, keď niekoho

vítame v živote či počas obradu rozlúčky keď sa s niekým lúčime.”

A ja si v tom spomeniem, že na obrade rozlúčky, ktorý sa mi teraz zdá, že celá večnosť odvtedy ubehla, že tam boli. Moju pozornosť vtedy pútal iný kvet, no boli tam i kvety Rhonia a ja si uvedomujem, že vtedy som tú vôňu cítila prvý krát. Možno aj preto som teraz, keď je jeho vôňa oveľa intenzívnejšia tak nejako dojatá. Celé toto miesto, vôňa a farby na mňa pôsobia.

“A nejaké si tu aj zozbierame. Sú skvelé do voňavky a keď sa zmieša s plodmi tvojho Theia stromčeka, vznikne jedinečná vôňa, práve pre každého osobitná.” - dodá Zora a žmurkne na mňa.

Zvyšok dňa prebehol v pokojnej atmosfére. Väčšina ešte niekoľko krát vbehla do jazera okúpať sa. Ja, Zini a Kalu sme pomaly začali zbierať kvety Rhonia. Nakoniec sa k nám pridala aj Zora, pery mala pomaly modré od zimy a tak sa rozhodla, že do vody už nepôjde.

Zber bol pomalý, bolo treba dať pozor, aby sme ostatné nepošliapali.

Kvety sme vkladali do plátenných vreciek, jemne aby sa nepoškodili a aby vo vrecku zostali čo najviac nadýchané. Osobitne sa dávali biele a ružové. No našla som aj také, ktorých vnútorná farba bola jemne broskyňová. Bola to nádherná farba a na chvíľu sa mi zazdalo, že sa hádam čas zastavil.

Kalu bol blízko a podal mi osobitné vrecko aj pre túto farbu. Bola vzácna a tejto farby sa podarilo nazbierať len jedno vrecko.

Kvet Rhonia bol naozaj pozoruhodný. Stačilo, aby slnko poslablo a kvet sa začal zatvárať. Akonáhle, ale slnko zažiarilo viac, znovu sa otvoril. Na úbočie, kde boli krásne kvety otvorené mi ale povedali, aby som nešla. Tie kvety sú najviac počas dňa na slnku a teda najdlhšie aj otvorené. Preto je blízko niekoľko úl'ov a na konci leta tak majú chutný med.

Slnko malo pomaly zapadať keď sa priblížil čas návratu do kmeňovej osady vzdušných. Bol to krásny deň. Ten večer sa mi však zaspávalo s nepokojným pocitom z tajomstva trinástej tabuľky.

Pokračovanie nabudúce

Célie o niečo viac preniká do života na Aurore a zistuje tiež kto sú odchádzajúci. Uvedomuje si, že ani pre Auroranov nie je vždy ľahké prijať svoje dary, rovnako ako robiť rozhodnutia. Odhaľuje tajomstvo o živote, smrti, láske a prichádza k pochopeniu vnímania Boha Auroranmi.